

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **Templářské sklepy Čejkovice, vinařské družstvo**, se sídlem v Čejkovicích 945, zast. JUDr. Pavlem Kratochvílou, advokátem se sídlem v Kyjově, Žižkova 791, proti žalovanému **Státní zemědělské a potravinářské inspekci, Inspektorátu v Brně**, se sídlem v Brně, Běhounská 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2010, č.j. BB712-20/2010,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2010, č.j. BB712-20/2010, jímž žalovaný nevyhověl námitkám žalobce proti opatření Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Brně, ze dne 19. 11. 2010, č. P074-70394/10/C, jímž byla žalobci podle § 5 odst. 1 písm. a) bod 1

zákona č. 146/2002 Sb., o státní zemědělské a potravinářské inspekci, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci“), uložena opatření k odstranění zjištěných nedostatků, která spočívala v zákazu uvádět do oběhu vína specifikovaná ve výroku opatření (1. Irsai Oliver, 2. Cabernet Sauvignon, 3. Chardonnay, 4. Modrý Portugal, 5. Modrý Portugal, 6. Rulandské modré, 7. Rulandské šedé, 8. Sauvignon, 9. Tramín jakostní víno, 10. Modrý Portugal).

Ve výroku opatření bylo uvedeno, že původ deklarovaný na etiketě vína neodpovídá skutečnosti, čímž dochází k porušení článku 16 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 v platném znění, případně že je víno vyrobeno z hroznů neznámého původu, čímž dochází k porušení § 27 odst. 4 písm. b) bod 3. zákona č. 321/2004 Sb. Termín splnění opatření byl stanoven „ihned“. V záhlaví opatření bylo uvedeno, že opatření je přílohou protokolu o kontrole č. P074-70394/10. V odůvodnění bylo konstatováno, že podklady pro uložení opatření k odstranění zjištěných nedostatků jsou skutečnosti a kontrolní zjištění popsána v protokolech č. P056-70394/10 ze dne 16. 7. 2010, č. P062-70394/10 ze dne 17. 8. 2010, č. P065-70394/10 ze dne 7. 10. 2010, č. P066-70394/10 ze dne 11. 10. 2010, č. P073-70394/10 ze dne 10. 11. 2010 a č. P07470394/10 ze dne 19. 11. 2010. Podle protokolu o kontrole č. P066-70394/10 ze dne 11. 10. 2010, žalobce nakoupil od společnosti BJ VITIS s. r. o., celkem 1.214.020 kg hroznů, u nichž nebyl znám jejich původ. K těmto bylo přimíseno dalších 37.540 kg hroznů neznámého původu (výkupní lístek č. 2009182), a pak bylo přimíseno 293.938 kg hroznů známého původu, které byly tímto znehodnoceny pro výrobu a uvádění vína do oběhu. Celkem tak bylo smíseno a zpracováno 1.545.498 kg hroznů, z nichž bylo vyrobeno cca 1.080.000 litrů vína s tím, že takto smísené množství hroznů představuje více než ¼ z celkového množství hroznů určených pro výrobu jakostního, popř. odrůdového vína. V opatření byly dále uvedeny důvody, proč víno vyrobené z hroznů neznámého původu nelze uvádět do oběhu: nebylo známo, zda nejde o hrozny ze třetích zemí, které dle přílohy XVb část B bod 5. nařízení Rady (ES) č. 1234/2007, nelze na území ES zpracovávat na víno, dále nebylo známo, zda se nejedná o hrozny jiného druhu než Vitis vinifera, ze kterých dle čl. 120 a) citovaného nařízení nelze vyrábět víno, dále nebylo známo, zda hrozny pochází z legálně vysazených vinic, nebylo jasné, ze které vinařské zóny pochází, a zda enologické postupy byly v souladu s právními předpisy. Jelikož nebyl znám skutečný původ vína, nelze víno řádně označit povinným údajem o provenienci [nařízení Komise (ES) č. 607/2009]. V závěru odůvodnění správní orgán konstatoval, že uložená opatření mohou být zrušena po dopracování a předložení průkazné evidence, na základě které bude možno objektivně prokázat, která konkrétní šarže vína byla vyrobena z konkrétních hroznů blíže specifikovaných jednotlivými nákupními lístky u těch vín, u kterých se prokáže, že nebyly ani z části vyrobeny z hroznů neznámého původu.

Krajský soud v Brně o podané žalobě rozhodl poprvé rozsudkem ze dne 6. 3. 2012, č. j. 29 A 128/2010-148, s tím, že ji shledal částečně důvodnou pro vady správního rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti z nedostatku důvodů – absenci řádného odůvodnění uloženého opatření [ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

V citovaném rozsudku se krajský soud vypořádal s veškerými žalobou uplatněnými námitkami tak, že předně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010,

č. j. 7 As 33/2010 - 99, a konstatoval, že nic nebrání tomu, aby opatření vydané podle ustanovení § 5 odst. 1 zákona o inspekci bylo přílohou k protokolu o kontrole. Proto je také možné, aby s tímto protokolem sdílelo i způsob oznámení kontrolované osobě. Povinnost sepsat protokol a seznámit s ním kontrolované osoby vychází z ustanovení § 15 odst. 1 a § 16 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. č. 552/1991“). Podle § 5 odst. 2 věty první zákona o inspekci oznámí opatření podle odstavce 1 inspektor kontrolované osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam. V této souvislosti byla rovněž správná argumentace žalovaného ve vyjádření k žalobě, že jím zvolený postup byl v souladu s čl. 9 odst. 2 nařízení (ES) č. 882/2004, dle kterého se ve zprávách o úředních kontrolách uvede kromě jiného rovněž opatření, které musí dotýčný provozovatel přijmout.

V citovaném rozsudku krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný splnil povinnost podle § 12 odst. 2 písm. a) zákona č. 552/1991 Sb. oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly. Toto oznámení obdržela ekonomka žalobce jako osoba pověřená k přebírání zásilek, která na informaci o kontrole, která měla proběhnout dne 19. 11. 2010, jakož i na výzvu k součinnosti, v ranních hodinách dne 19. 11. 2010 reagovala. Zákon o státní kontrole ani zákon o inspekci neobsahuje ustanovení požadující přítomnost kontrolované osoby při provádění kontroly. Na základě protokolu o kontrole ze dne 19. 11. 2010 krajský soud dále uzavřel, že žalobce splnil povinnost poskytnout součinnost kontrolním pracovníkům podle § 14 odst. 1 zákona č. 552/1991 Sb. Vzhledem k tomu pokládal za nadbytečné dále zkoumat, zda došlo k řádnému doručení výzvy k součinnosti.

Za předčasné a nepřezkoumatelné označil krajský soud v uvedeném rozsudku závěr žalovaného, že s výsledkem kontroly byl žalobce seznámen tak, že listiny byly předány asistentce obchodního ředitele žalobce. Toto pracovní zařazení považoval totiž za natolik abstraktní, že z něho nebylo možno přesně dovodit, jakou mělo pracovní náplň. Podle krajského soudu však bylo rozhodující, že i kdyby nedošlo k řádnému doručení opatření k odstranění závad ze dne 19. 11. 2010, nemělo by to vliv na další řízení. Bylo totiž zřejmé a mezi účastníky nesporné, že s veškerými písemnostmi byl bezprostředně po jejich předání asistentce obchodního ředitele seznámen místopředseda představenstva žalobce, neboť již dne 22. 11. 2010 v námitkách proti opatření č. P074-70394/10 na tyto písemnosti reagoval. V souladu s ustanovením § 84 odst. 2 věty první zákona č. 500/2004 Sb. (dále „správní řád“) se totiž neoznámení rozhodnutí nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil.

Pokud se týká dalších námitek směřujících k výzvě k součinnosti, krajský soud v citovaném rozsudku konstatoval, že vzhledem k § 70 písm. c) s. ř. s. tato výzva ani nemohla být předmětem přezkumu v tomto řízení.

Krajský soud neuznal v původním rozsudku ani námitku žalobce, že v daném případě existovala překážka věci pravomocně rozhodnuté, neboť obsahově shodné opatření bylo žalobci uloženo již rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 11. 2010 pod č. P073-70394/10/C. Podle krajského soudu bylo toto opatření pravomocně zrušeno rozhodnutím o námitkách proti opatření č. P073-70394-10/C, ze dne 18. 11. 2010. Ačkoli nebylo prokázáno, zda dne 19. 11. 2010 došlo k řádnému doručení rozhodnutí o námitkách a zda tedy tohoto data bylo toto rozhodnutí pravomocné, bylo z dalšího jednání žalobce zřejmé, že s tímto rozhodnutím byl

seznámen nejpozději k 22. 11. 2010. Nejpozději k tomuto datu tak bylo opatření ze dne 10. 11. 2010 pravomocně zrušeno. Mohlo tedy dojít k tomu, že nové opatření bylo dne 19. 11. 2010 vydáno předčasně. Protože však k pravomocnému zrušení předchozího totožného rozhodnutí ve věci došlo, soud překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu neshledal.

Krajský soud v původním rozsudku také dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud v opatření ze dne 19. 11. 2010, č. P074-70394/10/C, při uložení povinnosti zákazu uvádět do oběhu specifikovaná vína (jejichž původ deklarovaný na etiketě neodpovídal skutečnosti nebo bylo víno vyrobeno z hroznů neznámého původu), stanovil lhůtu „ihned“, tj. 19. 11. 2010. Vzhledem k obsahu uložené povinnosti - zákazu uvádět do oběhu konkrétní vína specifikovaná v tabulce opatření, nesplňující podmínky právních předpisů - bylo zřejmé, že uložená lhůta byla přiměřená a jediná možná, aby nedošlo k ohrožení účelu řízení, tedy ochraně spotřebitele. Opatření bylo reálně proveditelné. Již ze smyslu § 5 odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o inspekci vyplývalo, že zákaz uvádět do oběhu nevhodné potraviny musí být splněn ihned, jinak postrádá smysl a byl by ohrožen účel řízení spočívající v zabránění uvádění do oběhu potravin nesplňujících požadavky, které stanoví zvláštní předpisy. Při neuvedení konkrétního termínu ke splnění povinnosti, by bylo třeba vycházet z toho, že termín pro splnění uložené povinnosti je shodný s termínem oznámení uloženého opatření žalobci. Ani případně podané námitky neměly odkladný účinek pro vykonatelnost rozhodnutí, což podtrhuje povahu opatření jako nástroje k neprodlenému odstranění protiprávního stavu.

Krajský soud v rozsudku dále konstatoval, že v opatření byli náležitě označeni účastníci řízení, ve výrocích bylo dostatečně podáno řešení otázky, která byla předmětem řízení, bylo odkázáno na ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, a byla stanovena lhůta ke splnění povinnosti. V tomto směru byly tedy výroky dostatečně konkrétní a přezkoumatelné. Soud souhlasil s názorem žalovaného, že vyloučení odkladného účinku bylo nutno uvést ve výroku pouze v případě, že by byl vyloučen rozhodnutím správního orgánu dle § 85 odst. 2 správního řádu. V předmětné věci byl však odkladný účinek vyloučen dle § 5 odst. 3 zákona o inspekci. Bylo tedy postačující, pokud bylo poučení o absenci odkladného účinku uvedeno v závěrečném poučení.

Krajský soud však považoval za nepřezkoumatelný výrok opatření, že víno je vyrobeno z hroznů neznámého původu, a že původ deklarovaný na etiketě vína neodpovídá skutečnosti. Tento výrok totiž nebyl zdůvodněn. Z vyjádření žalovaného k žalobě bylo zřejmé, že tento závěr učinil na základě sdělení pěstitelů a výrobců vín s tím, že odkázal na protokoly o kontrole č. P066-70394/10 a P073-70394/10. Podklady, ze kterých žalovaný tento závěr učinil, však měly být citovány a rozebrány v přijatém opatření. Soud dodal, že ze správního spisu bylo zřejmé, že v době přijetí předmětného opatření kontrola u žalobce ještě probíhala. Navíc bylo jiným opatřením ze dne 19. 11. 2010, č. P074-70394/10/D, konkrétně D01, žalobci uloženo dopracování evidenčních knih tak, aby bylo možno dohledat a prokázat, jak byly konkrétní nakoupené hrozny ročníku 2009 zpracovány, a pro kterou výrobní šarži byly konkrétní hrozny použity. Podle názoru soudu tedy bylo možno ke dni 19. 11. 2010 konstatovat, že původ uvedený na etiketě nebyl řádně dokladován. Nebylo však možno učinit závěr, že deklarovaný původ neodpovídal skutečnosti. Pokud si žalovaný již v době vydání opatření byl jistý, že původ uvedený na etiketě neodpovídal skutečnosti (což vzhledem

k absenci odůvodnění nebylo možno podrobit přezkumu), bylo nadbytečné, aby žalobci ukládal dalším opatřením (pod bodem D01) povinnost dopracovat evidenci, a stejně tak by nemohl v odůvodnění rozhodnutí uvést, že předmětná opatření mohou být zrušena po dopracování a předložení průkazné evidence u těch vín, u kterých se prokáže, že nebyly ani z části vyrobeny z hroznů neznámého původu.

Podle krajského soudu se žalovaný rovněž řádně nevypořádal s veškerými námitkami žalobce uplatněnými v průběhu správního řízení proti jeho postupům a zjištěním. V odůvodnění opatření byla souhrnně uvedena zjištění vyplývající z protokolu č. P066-70394/10 ve vztahu k celkovému množství zpracovaných hroznů, i když bylo zřejmé, že opatření se týkalo deseti odrůd. Nebyla zde uvedena konkrétní skutková zjištění a ani z čeho byla zjištěna. Jak soud zjistil, konkrétní údaje byly podrobně obsaženy ve výše uvedeném protokolu č. P066-70394/10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě argumentoval tím, že veškeré skutečnosti, ze kterých vycházel v rozhodnutí, byly uvedeny v protokolech o kontrole. Podle krajského soudu by bylo možno akceptovat, aby skutková zjištění byla uvedena v protokole o kontrole a přijaté opatření by bylo pak jeho přílohou. V daném případě bylo opatření přílohou k protokolu ze dne 19. 11. 2010, č. P074-70394/10. Tento protokol však neobsahoval skutková zjištění, která vedla k vydání předmětných opatření. Obsahoval pouze odkazy na dřívější protokoly, což považoval soud za nedostatečné.

Podle názoru krajského soudu v jeho prvním rozsudku žalovaný pochybil, pokud přezkoumávané opatření nezrušil pro absenci řádného odůvodnění, tedy jako rozhodnutí nepřezkoumatelné. V předmětné věci se žalobce, jako kontrolovaná osoba, nedozvěděl o skutečnostech, které měly být uvedeny již v opatření, ani z rozhodnutí o námitkách. Ani toto rozhodnutí totiž neobsahovalo konkrétní výčet a rozbor podkladů. Krajský soud v Brně proto napadené správní rozhodnutí (opatření) zrušil pro vady řízení na základě § 78 odst. 1 s. ř. s. (rozsudkem ze dne 6. 3. 2012, č. j. 29 A 128/2010-148).

Proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalovaný kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Žalovaný odmítl závěr krajského soudu o nedostatečném odůvodnění vydaného opatření s tím, že bylo nutno zohlednit, že opatření je vydáváno inspektorem „v terénu“, bezprostředně při kontrole na základě jejích výsledků, tj. kontrolních zjištění popsanych v protokolech o kontrole, s nimiž byla kontrolovaná osoba seznámena. Důvodem specifické úpravy opatření v zákoně o inspekci je povaha a funkce opatření, tedy speciálně upraveného rozhodnutí na místě, které není vydáváno v rámci formalizovaného řízení. S ohledem na účel a cíl opatření je třeba, aby opatření, jímž byl ukládán zákaz uvádění do oběhu, bylo operativním a efektivním nástrojem pro bezprostřední zamezení protiprávního stavu a zajištění obecných cílů potravinářského práva. Kontrolní zjištění tak rozsáhlého a závažného charakteru nebyla učiněna při jediné kontrole. O jednotlivých kontrolních dnech byly pořizovány podrobné protokoly, kde byla zachycena kontrolní zjištění a úvahy vedoucí k závěru, že jde o víno neznámého původu, případně víno označené klamavým způsobem. Se všemi protokoly byl žalobce seznámen. Protokoly obsahovaly pouze zjištění vedoucí k uložení dotčeného opatření. Nemohlo tak být pochyb o tom, která jejich část byla podkladem opatření a která nikoli. Bylo by zcela nad rámec opatření, aby v jeho odůvodnění inspektor prováděl vyčerpávajícím způsobem rozbor podkladů a právních předpisů. Kontrolní zjištění byla podrobně uvedena v protokolech,

aplikované právní předpisy byly rozebrány v odůvodnění opatření. Nadbytečným se žalovanému jevil i požadavek vypořádat se v opatření s návrhy či námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. S námitkami do opatření se vypořádává ředitel inspektorátu v rámci námitkového řízení. I přes negativní závěr krajského soudu se žalovaný domníval, že zákaz uvádění potravin do oběhu může být dodatečně odvolán právě na základě doplnění evidenčních knih. Žalovaný také polemizoval se závěrem krajského soudu o jeho povinnosti zrušit napadené správní rozhodnutí pro absenci odůvodnění. Vycházel přitom z judikovaného závěru (zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 33/2010 - 99), že na postup při vydávání opatření dle § 5 zákona č. 146/2002 Sb. a na jeho obsahové náležitosti je třeba aplikovat správní řád, ovšem s akcentem na specifičnost opatření. Při aplikaci správního řádu na základě § 180 odst. 1 správního řádu lze za nejbližší institut námitkám podle § 5 odst. 3 zákona č. 146/2002 Sb. považovat odvolání jako opravný prostředek podle § 81 správního řádu. Nejde však o odvolání, to by zvláštní úprava námitkového řízení podle zákona o inspekci ztrácela své opodstatnění. Jedná se o přezkum opatření v intencích podaných námitek, nikoliv o plnohodnotný přezkum zákonnosti ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Rozhodnutí o námitkách spočívá analogicky podle § 90 správního řádu nejen ve zrušení či potvrzení, nýbrž především ve změně napadeného rozhodnutí. Pokud krajský soud zavázal žalovaného právním názorem ke zrušení opatření, nahradil tak jeho správní uvážení a předjímal nemožnost napravení vad opatření v rámci řízení o námitkách v rozhodnutí druhého stupně. Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost byla důvodná.

Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 30. 1. 2013, č. j. 3 As 55/2012-43, totiž dospěl k závěru (oproti závěru krajského soudu) „že ačkoliv žalovaný v posuzovaném opatření neuvedl veškeré skutečnosti zaznamenané v jednotlivých protokolech o kontrole, bylo z jeho odůvodnění zřejmé, že pro vydání zákazu uvádění specifikovaných vín do oběhu bylo rozhodující zjištění, že žalobce nakoupil od společnosti BJ Vitis, s. r. o., hrozny neznámého původu (protokol ze dne 11. 10. 2010, č. P066-70394/10). Ty následně byly smíseny s hrozny známého původu. Výrobce uvedených vín tak sice byla kontrolována osoba, ale víno bylo vyrobeno z hroznů neznámého původu. Uváděním do oběhu vín, u nichž bylo zjištěno, že jejich původ deklarovaný na etiketě žalobcem neodpovídá skutečnosti, došlo k uvedení spotřebitelů v omyl. V odůvodnění opatření žalovaný dále podrobně vymezil veškerá ustanovení právních předpisů aplikovaná v projednávané věci, včetně odkazu na relevantní předpisy ES. Rovněž se vypořádal s námitkami žalobce vznesenými při seznámení s protokolem č. P073-70394/10“.

„Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že žalovaný ve vydaném opatření náležitě objasnil, na základě jakých důvodů bylo žalobci uloženo odstranění zjištěných nedostatků. Požadavky vyplývající z ustanovení § 68 správního řádu tak byly v odůvodnění posuzovaného opatření naplněny.“

Pro úplnost Nejvyšší správní soud připomněl jeho dosavadní judikaturu vztahující se k náležitostem „opatření“, konkrétně že „v rozsudku ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 33/2010-99, publ. pod č. 2323/2011 Sb. NSS, je podle zákona o inspekci inspektor oprávněn ukládat opatření k odstranění zjištěných nedostatků, avšak jeho náležitosti tento zákon neupravuje. V § 5 odst. 2 pouze stanoví, že opatření oznámí inspektor kontrolované osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam. V případě uložení opatření k zajištění uvede v písemném záznamu též důvod zajištění, popis zajištěných zemědělských výrobků, potravin anebo tabákových výrobků a jejich množství. Z citovaného ustanovení tedy pouze vyplývá, že o opatření se musí učinit písemný záznam a že má mít určité obsahové náležitosti. Aniž by v první větě citovaného ustanovení bylo cokoliv uvedeno o obsahových náležitostech opatření, ve druhé větě se hovoří o tom, že v případě opatření k zajištění se „uvede též“, z čehož lze dovodit, že nad rámec obvyklých náležitostí opatření je v případě opatření k zajištění nutné uvést ještě náležitosti další. Přes uvedené je podstatné, že zákon o inspekci nevymezuje obsahové náležitosti opatření, nestanoví ani, že nemá mít náležitosti žádné či že opatření obsahuje pouze výrok. Citovaný zákon současně nevylučuje použití správního řádu, ale neobsahuje ani ustanovení, které na použití správního řádu odkazuje. Náležitosti opatření, které bylo uloženo v průběhu kontroly, nestanoví ani zákon o státní kontrole. Z těchto důvodů je nutné aplikovat § 180 odst. 1 správního řádu, podle kterého tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona, včetně části druhé. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že opatření je nutné považovat za rozhodnutí, tj. úkon správního orgánu, jímž se v určité věci zakládají povinnosti jmenovitě určené osobě. Obsah a forma rozhodnutí je upravena v § 67 správního řádu a náležitosti rozhodnutí v § 68 a § 69 citovaného zákona. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku dále konstatoval, že pokud by opatření neobsahovalo řádné odůvodnění, tj. uvedení důvodů svého výroku nebo výroků, podkladů pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, ztratilo by řízení o námitkách zcela svůj smysl. Kontrolovaná osoba by nebyla schopna k ochraně svých práv proti nevysloveným závěrům správního orgánu konkrétním způsobem formulovat své námitky. Nelze akceptovat, aby se kontrolovaná osoba o skutečnostech, které měly být již v opatření, dozvěděla teprve z rozhodnutí o námitkách. Takový postup by byl v rozporu se zásadou dvojinstančnosti a řízením o námitkách by se tak v podstatě stalo řízení soudní, neboť teprve v žalobě proti rozhodnutí o námitkách by kontrolovaná osoba mohla relevantním způsobem zpochybňovat zákonnost postupu správních orgánů“.

„K závěru krajského soudu o tom, že ke dni 19. 11. 2010 nebylo možné konstatovat, že deklarovaný původ vín neodpovídal skutečnosti, uvážil Nejvyšší správní soud takto: Jak zdůraznil žalovaný v rozhodnutí o námitkách, byl zjištěný skutkový stav podrobně popsán ve všech uvedených protokolech o kontrole. V protokolech o kontrole č. P066-70394/10 ze dne 11. 10. 2010 a č. P073-70394/10 ze dne 10. 11. 2010 byl žalobce seznámen s výsledky kontrol

u pěstitelů a výrobců vína, kteří prokazatelně vypěstovali, popř. zpracovali hrozny z vinic, jejichž registrační čísla byla uvedena na dodacích listech společnosti BJ Vitis, s. r. o., které blíže specifikovaly původ hroznů. Nejvyšší správní soud přisvědčil závěru žalovaného uvedenému v rozhodnutí o námitkách, že pokud hrozny z vinic konkrétního registračního čísla zpracoval přímo pěstitel nebo výrobce vína, který dané hrozny od pěstitele nakoupil, nebylo možné, aby stejné hrozny prodala žalobci i společnost BJ Vitis, s. r. o. Tyto hrozny nakoupené v roce 2009 od společnosti BJ Vitis, s. r. o., byly tudíž hrozny neznámého původu. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že závěr, že je víno vyrobeno z hroznů neznámého původu nebo že původ deklarovaný na etiketě vína neodpovídá skutečnosti, byl podložen odpovídajícím rozsahem dokazování v rámci kontrolních zjištění. Žalovaný jej v době vydání opatření přijal oprávněně již z toho důvodu, že sám žalobce pro důkaz opaku neudělal nic, ačkoliv byl opakovaně upozorněn na nedostatky vedení evidence a bylo mu v tomto směru uloženo opatření k nápravě. Zároveň je třeba zdůraznit, že nikde není prokázáno, že by žalobce doplnění evidence nebyl schopen. Možnost doplnit evidenci použitých hroznů není v žádném rozporu s povinnostmi žalobce obsaženými ve zkoumaném opatření. Ve skutečnosti je tomu naopak, neboť právě doplněním evidence lze naplnit smysl ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 146/2002 Sb. (Inspektor povolí obnovení výroby zemědělských výrobků, potravin nebo tabákových výrobků nebo jejich uvádění do oběhu nebo použití surovin k jejich výrobě anebo používání obalů nebo vadných přístrojů nebo zařízení, které byly zakázány podle odstavce 1 písm. a), pokud byl závadný stav odstraněn; souhlas musí být vydán neprodleně, nejpozději však do 30 dnů ode dne oznámení odstranění závadného stavu)“.

Pokud žalovaný polemizoval se závěrem krajského soudu o jeho povinnosti zrušit napadené správní rozhodnutí pro absenci odůvodnění, pak podle Nejvyššího správního soudu „nelze vyložit uvedený závěr krajského soudu jinak než, že při absenci odůvodnění rozhodnutí, tam kde je ho zapotřebí, je vždy nutné takové rozhodnutí zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost. Obecně je třeba vycházet z toho, že vázanost vysloveným právním názorem (soudu) má místo jen tehdy, je-li v době nového rozhodování skutkový stav stejný jako v době, kdy rozhodoval soud, který závazný právní názor vyslovil. Jestliže v dalším průběhu řízení po zrušení původního rozhodnutí došlo ke skutkovým zjištěním, která změnila poznatky o skutkovém stavu natolik, že na zjištěný skutkový základ věci není aplikace právního názoru soudu možná, není již tímto právním názorem správní orgán vázán (k tomu srovnej rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 Cdo 7/94, dostupný v Soudních rozhodnutích č. 3/1995). I kdyby bylo v nyní posuzované věci třeba doplňovat důkazní řízení, nic by nebránilo, ani zmíněný závěr krajského soudu, aby stěžovatelka za podmínek, předvídaných právě v ustanovení § 90 odst. 1 správního řádu, napadené rozhodnutí nejen zrušila, ale případně i změnila, například kdyby se změnila skutková situace potud, že žalobce by doplnil evidenční záznamy ve smyslu citovaných norem evropského nebo národního práva. V tomto smyslu je odkaz stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 33/2010 - 99, správný. Nejvyšší správní soud ovšem konstatuje, že v rozhodnutí správního orgánu nelze o absenci odůvodnění hovořit, takže uvedená výhrada žalovaného a jeho analýza mají jen hypotetický význam, navíc jsou pro osud této kasační stížnosti bezvýznamné“.

Nejvyšší správní soud na podkladě podané kasační stížnosti žalovaného nepřisvědčil závěru krajského soudu o tom, že opatření ze dne 19. 11. 2010, č. P074-70394/10/C, bylo nepřezkoumatelné, a že tedy žalovaný pochybil, pokud předmětné opatření nezrušil. Nejvyšší

správní soud (rozsudkem ze dne 30. 1. 2013, č. j. 3 As 55/2012-43) proto rozsudek Krajského soudu v Brně (ze dne 6. 3. 2012, č. j. 29 A 128/2010-148), kterým bylo původně žalobě zčásti vyhověno, zrušil dle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení a novému rozhodnutí. V novém řízení byl krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, vysloveným v jeho zrušovacím rozsudku, přezkoumal krajský soud opětovně žalobou napadená rozhodnutí (žalobou napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí o opatření, jenž mu předcházelo), jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.). Ve věci soud rozhodl při nařízeném jednání dne 19. 3. 2013, kdy účastníci řízení setrvali na svých návrzích a dosavadní argumentaci, a soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Nejprve se soud zabýval námitkami žalobce, vztahujícími se k doručení opatření ze dne 19. 11. 2010 a výzvy k součinnosti, vztahující se ke kontrole dne 19. 11. 2010, a rozhodnutí o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010.

Žalobce namítal, že opatřením č. P074-70394/10/C ze dne 19. 11. 2010 není vázán, neboť mu nebylo řádně doručeno. Nebylo totiž doručeno způsobem stanoveným v § 19 odst. 1 správního řádu, tedy prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Doručení bylo provedeno tak, že opatření bylo předáno paní E. P., asistentce obchodního ředitele žalobce, za stavu, kdy nebyla osobou oprávněnou jednat za žalobce, ani osobou oprávněnou k přebírání zásilek žalobce. Paní P. jako asistentka obchodního ředitele není osobou, jejíž profese by měla něco společného s výrobou vína, které se kontrola týkala. Postup žalovaného tedy nemohl být postupem v souladu s ust. § 15 odst. 1 obchodního zákoníku, ze kterého vyplývá, že kdo byl při provozování podniku pověřen určitou činností, je zmocněný ke všem úkonům, k nimž při této činnosti obvykle dochází. Při předání písemností paní E. P. došlo také k porušení právní povinnosti zachovávat mlčenlivost. Dle názoru žalobce názor žalovaného, že došlo k řádnému doručení nemá oporu v zákoně, neboť dle § 26 zákona o státní kontrole pro řízení podle tohoto zákona platí s výjimkou § 18 správní řád. Zákon o státní kontrole neupravuje seznámení žalobce s napadeným rozhodnutím, ale pouze s protokolem, s jeho obsahem, a to v § 16 odst. 1. Žalovaný odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 33/2010-99 ze dne 9. 6. 2010, podle kterého „... *je jistě možno akceptovat, aby opatření bylo součástí kontrolního protokolu, avšak v takovém případě je třeba trvat na tom, aby protokol obsahoval jak náležitosti protokolu uvedené v § 15 odst. 1 a 2 zákona o státní kontrole, tak náležitosti opatření podle ust. § 67 a § 68 správního řádu* ...“. Odkaz žalovaného na uvedené rozhodnutí NSS nelze akceptovat. V daném případě totiž opatření nebylo součástí protokolu, ale samostatným rozhodnutím. Je v něm výslovně uvedeno, že: „toto opatření je přílohou protokolu o kontrole č. P074-70394/10“. Přílohu nelze podřadit pod součást protokolu. Samostatnost rozhodnutí je zřejmá i ze stránky vizuální. Žalobce shrnul, že za daných okolností bylo při doručování nutno postupovat dle § 19 a násl. správního řádu, přičemž nedoručení účastníku řízení je vadou řízení a důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí. Dále žalobce vznesl námitky v souvislosti s výzvou k poskytnutí součinnosti při kontrole ze dne 18. 11. 2010, kterou ředitel žalovaného vyzývá žalobce

k poskytnutí součinnosti dle § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole, a to tak, že žalobce má zajistit, aby dne 19. 11. 2010 od 10:00 hod. byla na provozovně kompetentní osoba, která by byla přítomna při kontrole prováděné inspektory žalovaného. Ve výzvě bylo uvedeno, že při kontrole budou předána rozhodnutí ředitele inspektorátu (žalovaného) o námitkách zaslaných žalobcem (tedy o námitkách do opatření č. P073-70394/10 ze dne 10. 11. 2010). Žalobce nebyl schopen splnit požadavky ve výzvě uvedené. Vyslovil rovněž nesouhlas s tím, aby došlo při kontrole k doručení rozhodnutí o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010, žalovaného o tom informoval. Proti výzvě podal i samostatné námitky.

Ve vyjádření žalovaný k této námitce uvedl, že předmětné opatření bylo doručeno řádně, odkázal v této souvislosti na judikaturu NSS, a to rozsudek č.j. 7 As 33/2010-99 ze dne 9. 6. 2010 a na čl. 9 odst. 2 Nařízení (ES) č. 882/2004. Z nich vyplývá, že je možné, aby opatření bylo součástí protokolu o kontrole. Opatření bylo předáno v rámci kontroly provedené na provozovně žalobce dne 19. 11. 2010 paní E. P., asistentce obchodního ředitele, která byla přítomna jako jediná zaměstnankyně žalobce, a tedy nejvýše postavená v hierarchii žalobce. Rovněž sdělila, že se na provozovně nenachází žádná osoba, která by byla oprávněna seznámit se s kontrolním materiálem, včetně jeho příloh, a s rozhodnutím o námitkách a podepsat jejich převzetí. Kontrola proběhla za účasti asistentky obchodního ředitele, která však odmítla příslušný protokol podepsat, o čemž byl učiněn záznam. Žalovaný poukázal na rozsudek zdejšího soudu č.j. 29 Ca 51/99-42 ze dne 31. 3. 2000, dle kterého kontrasignace protokolu o kontrole provedená asistentem vedoucího úseku je v souladu se zákonem o státní kontrole. Náležitosti kontrolního protokolu byly v tomto případě vymezeny v samotném protokolu a náležitosti opatření v napadeném rozhodnutí, které tvořilo přílohu k protokolu, což odpovídá výše uvedenému požadavku NSS. Dále žalovaný poukázal na Nařízení (ES) č. 882/2004, konkrétně jeho čl. 9 odst. 2, dle kterého ve zprávách o úředních kontrolách se uvede popis cíle úředních kontrol, použité kontrolní metody, výsledky úředních kontrol a popř. opatření, která musí dotyčný provozovatel přijmout. Žalovaným zvolený způsob doručení má rovněž oporu v § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb. o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, týkajícím se doručování prostřednictvím datové schránky, pokud se nedoručuje na místě. O skutečnosti, že asistentka obchodního ředitele s protokolem P074-70394/10 skutečně seznámila statutárního zástupce svědčí to, že Ing. P. P., místopředseda představenstva žalobce, podal do opatření P074-70394/10/C dne 22. 11. 2010 námitky, tedy podal je v zákonné lhůtě 3 pracovních dnů od předání protokolu a jeho přílohy. I když je žalovaný i nadále přesvědčen, že v daném případě bylo doručeno řádně, neboť na doručování se nepoužije správní řád s ohledem na existenci úpravy seznamování s protokolem o kontrole v zákoně o státní kontrole, došlo v tomto případě k naplnění tzv. materiálně správného doručení. Žalovaný odkázal na rozsudek 7 A 163/2002-53 ze dne 16. 3. 2004, ve kterém NSS vyslovil názor, že nedostatek formálního doručení rozhodnutí o zahájení řízení byl v řízení zhojen, neboť žalobce ve svém vyjádření k tomuto rozhodnutí potvrdil jeho doručení, prostřednictvím svého zástupce pak činil v řízení úkony, které s jeho zahájením souvisely, a tedy se o úplném obsahu rozhodnutí dozvěděl a svá procesní práva uplatnil. K výzvě k součinnosti žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že z judikatury NSS např. rozhodnutí č.j. 2 As 71/2005-138 ze dne 18. 10. 2006 vyplývá, že z žádného ustanovení o řádné kontrole nevyplývá požadavek, aby kontrolovaná osoba byla vždy fyzicky přítomna provádění kontroly. Je ovšem vyloučeno, aby v případě kontroly nebyl o jejím zahájení vyrozuměn statutární orgán kontrolované osoby, je-li přítomen, a v opačném

případě jiná odpovědná osoba. V předmětné věci statutární orgán přítomen nebyl, a to přesto, že žalobce byl na provedení kontroly předchozí den upozorněn, resp. vyzván k součinnosti s tím, že měl zajistit, aby dne 19. 11. 2010 v 10:00 hod byla na provozovně přítomna kompetentní osoba, která by byla přítomna provedení kontroly. Vzhledem k tomu se žalobce nemůže dovolávat toho, že kontrola byla provedena pouze v přítomnosti asistentky obchodního ředitele. Dle žalovaného svědčí přípis zaslaný paní B. S., ekonomkou žalobce, jinak osobou oprávněnou k přebírání zásilek, do datové schránky žalovaného dne 19. 11. 2010 v 9:10 hod, tedy 1,5 hod. před započítáním kontroly, včetně následné nepřítomnosti této osoby v době zahájení kontroly, o snaze žalobce vyhnout se kontrole neposkytnutím potřebné součinnosti.

Soud k uvedeným námitkám konstatuje, že dle jeho názoru nic nebrání tomu, aby opatření vydané dle ustanovení § 5 odst. 1 zákona o inspekci bylo přílohou k protokolu o kontrole. Soud v této souvislosti rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 9. 6. 2010, č.j. 7 As 33/2010-99, na který odkázal již žalovaný. Upozorňuje na to, že na str. 2 tohoto rozhodnutí NSS, při rekapitulaci závěrů krajského soudu, je uvedeno, že „...v opatření ...je uvedeno, že tvoří přílohu písemnosti označené P070-30508/08 “. Samotné opatření pak neslo označení P070-30508/08/D. Je tedy zřejmé, že i v uvedené věci projednávané NSS bylo příslušné opatření přílohou k protokolu o kontrole. Soud je toho názoru, že pokud je možné, aby opatření bylo přílohou protokolu o kontrole, je rovněž možné, aby s tímto protokolem sdílelo i způsob oznámení kontrolované osobě. Povinnost sepsat protokol a seznámit s ním kontrolované osoby vychází z ustanovení §15 odst. 1 a §16 odst. 1 zákona o státní kontrole. Podle § 5 odst. 2 věty první zákona o inspekci opatření podle odstavce 1 oznámí inspektor kontrolované osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam. Soud v této souvislosti pokládá za správnou rovněž argumentaci žalovaného ve vyjádření k žalobě, že jím zvolený postup je v souladu s čl. 9 odst. 2 nařízení (ES) č. 882/2004, dle kterého se ve zprávách o úředních kontrolách uvede kromě jiného rovněž opatření, které musí dotyčný provozovatel přijmout.

Soud konstatuje, že povinnost oznámit kontrolované osobě zahájení kontroly je stanovena v § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Je zcela zřejmé, že žalovaný tuto povinnost fakticky splnil, neboť jak zjistil ze správního spisu, paní B. S., ekonomka žalobce a osoba pověřená k přebírání zásilek, informaci o kontrole, která má proběhnout dne 19. 11. 2010, a výzvu k součinnosti převzala a dne 19. 11. 2010 v ranních hodinách na ni reagovala. Paní S. zaslala žalovanému okamžitě odpověď s tím, že sdělila, že osoba oprávněná za žalobce jednat – pan Ing. P. je služebně v Praze a není možno, aby za sebe zajistil a pověřil k jednání jiného pracovníka. Dále sdělila, že dle jejího mínění rozhodnutí o námitkách má být doručeno prostřednictvím datových schránek.

K tomu soud uvádí, že zákon o státní kontrole ani zákon o inspekci neobsahuje ustanovení požadující přítomnost kontrolované osoby při provádění kontroly. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č.j. 2 As 43/2004-51, publikovaný ve Sb. NSS 719/2005, podle kterého „Ze zákona ČNR č. 552/1991 Sb., o státní kontrole, výslovně nevyplývá, že kontrolovaná osoba musí být vždy fyzicky přítomna provádění kontroly.....“

Povinnost poskytnout součinnost kontrolním pracovníkům vyplývá z ustanovení § 14 odst. 1 zákona o státní kontrole s tím, že se zejména součinnost odvíjí od oprávnění kontrolních pracovníků uvedených v § 11 písm. a) až f) a h) tohoto zákona. Z protokolu o kontrole ze dne 19. 11. 2010 nebylo zjištěno, že by příslušný inspektor uvedeného dne požadoval předložení nějakých dokladů nebo informace o zjišťovaných skutečnostech, které by mu nebyly kontrolovanou osobou poskytnuty. Soud je toho názoru, že žalobce fakticky i splnil svou povinnost součinnosti, neboť jak bylo zjištěno z protokolu o kontrole ze dne 19. 11. 2011, na provozovně byla přítomna osoba, která mu umožnila vstup (povinnost odvíjející se od oprávnění kontrolního pracovníka uvedeného v § 11 písm. a) zákona o státní kontrole). Vzhledem k tomu soud pokládá za nadbytečné zkoumat, zda došlo k řádnému doručení výzvy k součinnosti.

Dle názoru soudu nemusí být kontrolovaná osoba vždy fyzicky přítomna provádění kontroly (jak bylo uvedeno shora), ale nemění to nic na tom, že podle §16 odst. 1 zákona o státní kontrole je povinností kontrolních pracovníků seznámit kontrolovanou osobu s obsahem protokolu a podle § 5 odst. 2 zákona o inspekci oznámit přijaté opatření kontrolované osobě.

Otázkou tedy je, koho lze považovat za kontrolovanou osobu. Definice, koho lze považovat za kontrolovanou osobu, vyplývá z § 3 odst. 1 zákona o inspekci. Kontrolovaná osoba je ztotožněna s právnickou osobou. Dle názoru soudu, pokud zákon ukládá povinnost seznámit s protokolem a opatřením přímo kontrolovanou osobu, musí jít o statutárního zástupce nebo osobu k takové činnosti statutárním zástupcem pověřenou. Žalovaný ve vztahu k paní E. P., asistentce obchodního ředitele, argumentoval tím, že se jednalo o osobu pověřenou, podílející se na chodu potravinářského podniku, a tedy z titulu své funkce zmocněnou k seznámení a podpisu protokolu, a tedy i přílohy k tomuto protokolu. Argumentoval tím, že dle § 15 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, kdo byl při provozování podniku pověřen určitou činností, je zmocněn ke všem úkonům, ke kterým při této činnosti obvykle dochází. Dále v této souvislosti poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2000, č.j. 29 Ca 51/1999-42, dle kterého kontrasignace protokolu o kontrole provedená asistentem vedoucího úseku je v souladu se zákonem o státní kontrole.

Tento závěr žalovaného v podstatě o tom, že s výsledkem kontroly byl žalobce seznámen tak, že listiny byly předány asistentce obchodního ředitele žalobce, pokládá soud za předčasný a neurčitý. Pracovní zařazení „asistentka obchodního ředitele“ lze považovat za natolik abstraktní, že z něho není možno přesně dovodit, jakou mělo pracovní náplň. Aby tedy žalovaný mohl konstatovat, že se jedná o osobu pověřenou k příslušné činnosti, musel by být seznámen s tím, jaká konkrétní činnost jí byla svěřena. Argumentace rozsudkem zdejšího soudu ze dne 31. 3. 2000, č.j. 29 Ca 51/1999-42, rovněž nemůže bez dalšího obstát. Soudu je z úřední činnosti znám obsah tohoto rozsudku. Žalobce ve věci sp. zn. 29 Ca 51/1999 namítal, že vůbec nebyl seznámen s protokoly o kontrole. Ze správního spisu však bylo zjištěno, že protokoly byly podepsány asistentem vedoucího úseku. V uvedené věci nikdo nenamítal, že by tento asistent nemohl listiny převzít, je zřejmé, že se jednalo o asistenta vedoucího úseku, kde byla kontrola prováděna. V projednávané věci se jednalo o absenci dokladů, které se týkaly výroby, příslušná asistentka však byla asistentkou obchodního ředitele.

I přes výše uvedené je však v předmětné věci rozhodující, že byt' by nedošlo k řádnému doručení opatření k odstranění závad ze dne 19. 11. 2010, nemělo by to vliv na další řízení. Je totiž zcela zřejmé a mezi účastníky nesporné, že s veškerými uvedenými písemnostmi byl bezprostředně po jejich předání asistentce obchodního ředitele seznámen Ing. P. P., místopředseda představenstva žalobce (statutární orgán), neboť již dne 22. 11. 2010 v námitkách proti opatření č. P074-70394/10 na tyto písemnosti reagoval. V souladu s ustanovením § 84 odst. 2 věty první správního řádu platí, že „neoznámení rozhodnutí se nemůže dovolávat ten, kdo se s ním prokazatelně seznámil“. Žalobce se tedy neoznámení rozhodnutí nemůže dovolávat, byt' by toto rozhodnutí nebylo řádně doručeno. Stejný závěr platí rovněž pro seznámení se s protokolem o kontrole ze dne 19. 11. 2010 a pro doručení rozhodnutí o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010, neboť z reakce Ing. P. P. je zřejmé, že byl bezprostředně seznámen i s těmito písemnostmi, na které v námitkách ze dne 22. 11. 2010 reagoval.

Pokud se týká dalších námitek směřujících k výzvě k součinnosti, soud konstatuje, že tato výzva není předmětem přezkumu v tomto řízení (předmětem soudního přezkumu ani nemůže být s ohledem na ustanovení § 70 písm. c) s.ř.s., podle kterého ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem).

Nedůvodnou soud shledal námitku, že došlo k porušení povinnosti mlčenlivosti ze strany žalovaného, pokud dne 19. 11. 2011 předal výše specifikované listiny paní E. P., zaměstnankyni žalobce, asistentce obchodního ředitele. Povinnost mlčenlivosti je stanovena v § 12 odst. 2 písm. f) zákona o státní kontrole, podle kterého jsou kontrolní pracovníci povinni zachovávat mlčenlivost o všech skutečnostech, o kterých se dozvěděli při výkonu kontroly a nezneužívat znalosti těchto skutečností. Dle názoru soudu v uvedených souvislostech ve vztahu k zaměstnankyni žalobce nemohlo dojít k porušení povinnosti mlčenlivosti. Předáním písemností této osobě nemohlo ani dojít ke zneužití zjištěných skutečností. Nelze dovozovat žádnou snahu o zneužití. K porušení povinnosti mlčenlivosti by dle názoru soudu mohlo dojít pouze ve vztahu k jiné osobě, než je zaměstnanec kontrolované osoby.

Dále žalobce protestoval proti tomu, že žalovaný nedodržel lhůtu 3 pracovních dnů stanovenou v § 5 odst. 4 zákona o inspekci pro seznámení se žalobce s rozhodnutím o jím podaných námitkách proti opatření č. P073-70394/10-C ze dne 10. 11. 2010. Žalovaný v této souvislosti konstatoval, že lhůtu dodržel a případné nedodržení této lhůty nemá žádný dopad. Soud k tomu konstatuje, že nepokládá za důležité se zabývat touto námitkou, neboť případné nedodržení této lhůty nemůže mít vliv na projednávanou věc, soud nerozhoduje o námitkách do opatření ze dne 10. 11. 2010, ale ze dne 19. 11. 2010.

Žalobce rovněž namítal, že v daném případě existovala překážka věci pravomocně rozhodnuté. Shodné opatření totiž bylo žalovanému uloženo již rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 11. 2010 pod č. P073-70394/10/C. Opatření č. P074-70394/10/C ze dne 19. 11. 2010 nemělo být tedy vůbec vydáno a žalobce v této souvislosti ve smyslu ust. § 48 odst. 2 správního řádu namítal překážku věci pravomocně rozhodnuté. Žalobce odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. II ÚS 83/03 ze dne 25. 3. 2004, zabývající se výkladem, kdy se jedná

o překážku věci pravomocně rozhodnuté, která patří mezi podmínky řízení, k nimž soud přihlíží kdykoliv za řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s tím, že by v dané věci existovala překážka věci pravomocně rozhodnuté. Rozhodnutím o námitkách proti opatření č. P073-70394-10/C ze dne 18. 11. 2010 bylo opatření zrušeno. Pozbylo tedy jakékoliv právní účinky a opatření ve věci právně neexistovalo. Tím se kontrolní řízení dostalo do stádia, kdy bylo nutno v něm pokračovat a vydat nové opatření, nemohlo se tedy jednat o překážku věci rozhodnuté. Žalovaný odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze 7 A 179/2000-74, dle kterého pravomocně zrušené rozhodnutí správního orgánu 1. stupně rozhodnutím odvolacího orgánu, nelze považovat za rozhodnutí, kterým bylo ukončeno správní řízení, a nemůže tedy znamenat překážku věci rozhodnuté.

Soud pro úplnost cituje z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 1. 2002, č.j. 7 A 179/2000-74, použitého při argumentaci žalovaným, podle kterého „*Pravomocně zrušené rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodnutím odvolacího orgánu nelze považovat za rozhodnutí, kterým bylo ukončeno správní řízení, a nemůže tedy znamenat překážku věci pravomocně rozhodnuté... .*“

I když, jak je výše uvedeno, nebylo prokázáno, zda dne 19. 11. 2010 došlo k řádnému doručení rozhodnutí o námitkách, a zda tedy tohoto data bylo toto rozhodnutí pravomocné, je z dalšího jednání žalobce zřejmé, že s tímto rozhodnutím seznámen byl nejpozději k 22. 11. 2010, a že tedy nejpozději k tomuto datu bylo opatření ze dne 10. 11. 2010 pravomocně zrušeno. Mohlo tedy dojít k tomu, že nové opatření bylo dne 19. 11. 2010 vydáno předčasně. Protože však k pravomocnému zrušení předchozího totožného rozhodnutí ve věci došlo, soud překážku věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu § 48 odst. 2 správního řádu neshledal.

Dále žalobce namítal, že lhůta stanovená v Opatření č. P074-70394/10/C ze dne 19. 11. 2010 v případě uložení zákazu uvádění vín do oběhu je nezákonná. Žalobce v této souvislosti v námitkách proti opatření uvedl, že „platná právní úprava neumožňuje stanovit lhůtu ke splnění povinnosti, která je zcela totožná s datem uložení povinnosti, tzn. de facto lhůta „ihned“. V žalobě svoje stanovisko zopakoval. Uvedl, že povinností správního orgánu je stanovit ke splnění uložené povinnosti lhůtu přiměřenou, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak. Zvláštní zákon lhůtu nestanovuje vůbec, uložením lhůty ze strany správního orgánu dle správního řádu nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že pouze inspektor je osobou, která ukládá opatření a termín k jejich splnění (podle § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti). Z ust. § 5 odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o inspekci vyplývá, že zákaz uvádění potravin do oběhu musí být splněn hned, jinak postrádá smysl a byl by ohrožen účel řízení, tedy zabránit uvádění potravin do oběhu, která nesplňuje požadavky stanovené zvláštními právními předpisy.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že je zcela v dispozici kontrolního orgánu, jaký termín pro splnění opatření považuje za přiměřený. Připomněl, že shodné opatření bylo

stanoveno již v opatření P073-70394/10/C ze dne 10. 11. 2010, a to bez termínu ke splnění, neboť zákaz uvádění do oběhu musí být okamžitě vykonatelný, jinak by postrádal smysl (termín splnění do 19. 11. 2010 se vztahoval k jinému opatření). I když byly podány námitky, neměly tyto odkladný účinek, žalobce měl tedy v souladu s uloženým opatřením ze dne 10.11.2010 konat a předmětné opatření ihned splnit. Žalovaný poukázal (aniž by výslovně odkázal na § 39 odst. 1 správního řádu) na pravidla stanovení lhůty správním orgánem, která má být přiměřená k provedení úkonu, jejím určením nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Speciální úprava v zákoně o inspekci uvedena není. Navíc nejde o lhůtu ukládanou ve správním řízení, když je opatření vydáváno v rámci kontrolního řízení. Zdůraznil, že i tak má za to, že shora uvedené zásady při ukládání lhůty pro splnění povinnosti nebyly porušeny. Lhůta ihned (bez uvedení lhůty) znamená vykonatelnost samotným uloženým opatřením, resp. jeho oznámením, což je jediná přiměřená lhůta ke splnění dané povinnosti, která neohroží účel řízení.

Soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud v opatření č. P074-70394/10/C ze dne 19. 11. 2010 při uložení povinnosti – zákazu uvádět do oběhu specifikovaná vína (jejichž původ deklarovaný na etiketě neodpovídal skutečnosti nebo bylo víno vyrobeno z hroznů neznámého původu), stanovil lhůtu „ihned“ (tentýž den 19. 11. 2010). Je pravdou, že totožná povinnost byla uložena již opatřením č. P073-70394/10/C ze dne 10. 11. 2010. Toto opatření však bylo poté, co proti němu uplatnil žalobce včas námitky, rozhodnutím ze dne 19. 11. 2010, č.j. BB712-9/2010, zrušeno s tím, že se námitkám vyhovuje. Zrušením rozhodnutí nastal stav, že toto rozhodnutí pozbylo jakékoliv právní účinky, a nelze tedy argumentovat tím, že ukládalo shodné povinnosti. Pokud následně žalovaný vydal nové opatření, měl pro jeho splnění stanovit v souladu se zákonem takovou lhůtu, která je přiměřená.

Soud konstatuje, že ani zákon o inspekci, ani zákon o státní kontrole neobsahují pravidla pro stanovení lhůt v případě ukládání opatření. Vzhledem k tomu je nutno vycházet z ustanovení § 9 odst. 1 věty první a druhé správního řádu, podle kterého *„Správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků.“*

Soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2011, č.j. 57 A 12/2010-106, podle kterého *„Pro délku lhůty stanovené správním orgánem k provedení úkonu (§ 39 odst. 1 správního řádu) má zásadní význam povaha a rozsah úkonu, který je na účastníkovi řízení správním orgánem požadován. Otázka přiměřenosti lhůty je věcí volného uvážení správního orgánu, které je limitováno zákonnými požadavky věty druhé § 39 odst. 1 správního řádu (nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků). Obecně lze za přiměřenou považovat pouze takovou lhůtu, ve které je s přihlédnutím ke všem okolnostem (např. obsažnosti, odborné náročnosti, vázanosti na určitý proces apod.) reálné procesní úkon náležitě provést.“*

Vzhledem k obsahu uložené povinnosti – zákazu uvádět do oběhu konkrétní vína, specifikovaná v tabulce opatření, nesplňující podmínky právních předpisů (veškeré množství všech šarží jakostních odrůdových vín a vín odrůdových tuzemské provenience vyrobených z hroznů deseti označených odrůd sklizených v roce 2009) je zřejmé, že uložená lhůta byla

přiměřená a jediná možná, aby nedošlo k ohrožení účelu řízení, tedy ochraně spotřebitele. Opatření bylo reálně proveditelné. Již ze smyslu ust. § 5 odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o inspekci vyplývá, že zákaz uvádět do oběhu nevhodné potraviny musí být splněn ihned, jinak postrádá smysl a byl by ohrožen účel řízení, spočívající v zabránění uvádění do oběhu potravin, nesplňujících požadavky stanovené zvláštními předpisy. Lhůta ke splnění „zákazu“ stanovená inspektorem „ihned“, tedy s okamžitou platností, je nutná pro ochranu spotřebitele a přiměřená dané situaci. Nelze si představit, že při zákazu uvádět do oběhu potraviny, které závažně porušují právní předpisy, by inspektor libovolně stanovoval lhůtu ke splnění tohoto zákazu, někdy s okamžitou platností, jindy ve lhůtě 3 nebo 10 dnů. Takový „zákaz“ by se zcela mýjel se zamýšleným účinkem, pokud by ještě např. po několik dnů po zjištěných nedostatcích bylo možné tyto potraviny uvádět do oběhu. Z logiky věci musí být zákaz uvádění takových potravin okamžitě vykonatelný. Při neuvedení konkrétního termínu ke splnění povinnosti, je třeba vycházet z toho, že termín pro splnění uložené povinnosti (vykonatelnost rozhodnutí samotným uložením opatření) je shodný s termínem oznámení uloženého opatření žalobci (ani případně podané námitky nemají odkladný účinek pro vykonatelnost rozhodnutí, což podtrhuje povahu opatření, jako nástroje k neprodlenému odstranění protiprávního stavu). Stanovení lhůty, shodující se s datem vydání rozhodnutí, bylo v tomto případě v souladu se zákonem.

Dále žalobce namítal, že správním orgánem dosud nebyl zjištěn skutkový stav, nebylo dostatečně identifikováno konkrétní pochybení a vydané opatření je postaveno pouze na neodůvodněných a nepřezkoumatelných tvrzeních správního orgánu, které vychází z protokolů pořízených v rozporu se zákonem. Ač žalovaný vyhověl námitkám žalobce, které byly podány i z důvodu absence náležitostí rozhodnutí a opatření ze dne 10. 11. 2010 zrušil, podle žalobce výrok opatření ze dne 19. 11. 2010 opět neobsahoval náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu a odůvodnění nebylo v souladu s odstavcem 3 tohoto ustanovení. Rozhodnutí tak bylo podle žalobce opět nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť k ochraně jeho práv je nezbytné, aby se mu dostalo jasné informace o jednotlivých náležitostech opatření. Žalovaný tedy měl podle žalobce opatření na základě podaných námitek opět zrušit. Odůvodnění předmětného opatření bylo podle žalobce zcela nedostatečné, a to vzhledem k jeho obsahu, v němž absentuje popis rozhodných skutečností a důkazů způsobem prokazatelným a přezkoumatelným. Setrval tak na svém stanovisku, že výrok předmětného rozhodnutí neobsahuje popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, případně jiných skutečností, aby nemohl být zaměněn s jiným. Opatření dále neobsahuje výrok o vyloučení odkladného účinku a ani náležité označení účastníků. Žalovaný se podle žalobce nevypořádal s námitkou žalobce týkající se neuvedení právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno. Postupoval v rozporu s judikaturou NSS, např. jeho rozsudkem ze dne 31. 8. 2004, č.j. 6 A 143/2001-151, v němž bylo mimo jiné konstatováno, že rozhodnutí odvolacího orgánu musí být opatřeno rozhodovacími důvody, aby soud mohl přezkoumávat skutkové i právní premisy, na nichž bylo rozhodnutí založeno. Pokud se tedy rozhodnutí nevypořádalo vyčerpávajícím způsobem s námitkami žalobce, tento požadavek nesplňuje a je nepřezkoumatelné. Žalovaný totiž v souvislosti s podklady odkázal podle žalobce pouze na protokoly, v nichž byla popsána kontrolní zjištění. Zcela zde absentovaly úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Navíc protokol ze dne 19. 11. 2010 dosud nebyl žalobci doručen a ten se k němu

neměl možnost vyjádřit a využít opravného prostředku. Zcela nepřezkoumatelný je podle žalobce především výrok a odůvodnění, z čeho je usuzováno, že žalobce uváděl do oběhu víno neznámého původu a klamavě označené. Dle žalobce nelze akceptovat pouhý odkaz na protokoly, uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako podklady k vydání rozhodnutí (aniž by bylo žalovaným uvedeno, jaké skutečnosti z nich považuje za podstatné a jaké závěry z nich činí, a nebo jestliže byly pořízeny nezákonně, v nepřítomnosti odpovědného pracovníka žalobce, když dosud nebyl zjištěn řádně skutkový stav apod.). Podle žalobce například žalovaný odkazoval na protokol č. P066-70394/10 ze dne 11. 10. 2010. Proti tomuto protokolu podal žalobce námitky s tím, že povinností kontrolních pracovníků bylo zjistit při kontrole skutečný stav věci, což provedeno nebylo, nebyl uveden popis zjištěných skutečností a označení právních předpisů, které byly porušeny. V rozhodnutí o těchto námitkách ze dne 8. 11. 2010, č.j. BB712-2/2010, k tomu žalovaný uvedl: „k absenci právní kvalifikace a popisu správního deliktu sdělujeme, že kontrola ještě neskončila. Další kontroly budou následovat, po zjištění všech relevantních skutečností bude sepsán souhrnný protokol, kde budou uvedeny všechny zjištěné nedostatky a ustanovení právních předpisů, které byly porušeny, a žalobce pak bude mít možnost k daným zjištěním podávat námitky“. V protokolu č. P073-70394/10 ze dne 10. 11. 2010, na který je žalovaným rovněž odkázáno, byť se fyzicky toho dne kontrola nekonala, je např. uvedeno: „... u kterých není žalobce schopen doložit, zda nejsou vyrobeny z hroznů neznámého původu“. Dále text obsahoval dle žalobce řadu oprav předcházejících protokolů, které jsou již z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Proti tomuto protokolu podal žalobce podáním ze dne 15. 11. 2010 námitky, kterým žalovaný nevyhověl s tím, že k protokolu přiložil listiny označené jako potvrzení, sdělení apod., jež pořídil na základě e-mailových či telefonických dotazů, jež mají prokazovat, že žalobce vyráběl víno z hroznů neznámého původu. Z toho je dle žalobce zřejmé, že žalovaný doposud nezjistil řádně skutkový stav a přenášel důkazní břemeno na žalobce s tím, že tento údajně nevede řádnou evidenci. Žalobce také opakovaně sdělil žalovanému, že jeho požadavky na vedení evidence jsou nad rámec zákona. Evidenci vedl totiž řádně, což zcela jednoznačně vyplývá i z auditu, jež byl u žalobce za rok 2009 proveden ve dnech 28. a 29. 6. 2010 pracovníky žalovaného. Tvrzení žalovaného, že ve všech uvedených protokolech je skutkový stav popsán co nejpodrobněji, je podle žalobce nepravdivé, což sám potvrzuje svými vydanými rozhodnutími o námitkách. V rozhodnutí o opatření se žalovaný nevypořádal s celou řadou námitek žalobce, uvedených v odvolání proti výzvě k součinnosti, která mu byla doručena dne 9. 11. 2010, nevyjádřil se k odkazu žalobce na výše uvedený audit, k žádostem žalobce o prodloužení lhůty ke splnění opatření podaných z důvodu opatrnosti v návaznosti na nezákonný postup žalovaného v průběhu řízení.

Pokud se týká námitek žalobce k vadám správního rozhodnutí, vyslovil žalovaný ve vyjádření k žalobě názor, že v případě podaných námitek proti opatření je odkladný účinek vyloučen přímo z ust. § 5 odst. 3 zákona o inspekci, a je tedy plně dostačující, když poučení, že podané námitky nemají odkladný účinek, je uvedeno v závěru napadeného rozhodnutí. S odkazem na § 68 odst. 2 správního řádu a § 85 odst. 2 správního řádu žalovaný konstatoval, že pouze v případě, že je odkladný účinek opravného prostředku vyloučen na základě uvedených ustanovení, musí výrok rozhodnutí obsahovat také výrok o vyloučení odkladného účinku, nikoliv však v případě, kdy vyloučení odkladného účinku plyne ze zákona. Dle názoru žalovaného výroková část napadeného rozhodnutí plně odpovídá ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Dostatečným způsobem je zde rovněž konkretizován předmět řízení, popis

skutku a jeho identifikace. Odůvodnění dostatečným způsobem obsahuje popis kontrolních zjištění a označení ustanovení právních předpisů, která byla porušena, i podrobné rozvedení úvah inspektora žalovaného, které ho vedly k vydání napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je součástí - přílohou protokolu P074-70394/10, z něhož vyplývá, kde byla kontrola prováděna a je zde uveden rovněž čas kontroly. Sídlo žalobce je shodné s místem provozovny, kde kontrola byla prováděna. Žalovaný je rovněž přesvědčen, že důvody výroku jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeny podrobně, byl popsán nákup hroznů neznámého původu 10-ti odrůd žalobcem, jejich smísení s hrozny známého původu a výroba předmětných vín z těchto hroznů. V souladu s požadavkem § 68 odst. 3 správního řádu jsou zde uvedeny všechny podklady pro vydání rozhodnutí, skutečnosti a kontrolní zjištění popsána v protokolech, které jsou zde specifikovány datem a označením. V předmětných protokolech kontrolní orgán zdokumentoval a následně seznámil žalobce se skutečnostmi, které svědčí o tom, že hrozny nakoupené od společnosti BJ.VITIS s.r.o. byly zcela nepochybně neznámého původu. V odůvodnění jsou rovněž uvedeny konkrétní právní předpisy, které byly porušeny i úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich aplikaci. Požadavky žalovaného jsou v souladu s § 30 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb. a nejdou nad rámec zákona. V protokolech o kontrole č. P066-70394/10 a č. P073-70394/10 byl žalobce seznámen se sdělením od pěstitelů a výrobců vín, kteří prokazatelně na daných vinicích hospodařili a pěstovali hrozny, popř. tyto hrozny zpracovali. Vyjádření pěstitelů a výrobců jsou přílohami těchto protokolů. Je z nich zřejmé, že hrozny od předmětných pěstitelů (celkem 6) nebyly prodány přímo žalobci, ani se k němu nemohly dostat od jiných zprostředkovatelů prodeje hroznů. Jejich původ žalobce nedoložil ani ke dni podání tohoto vyjádření. Dle žalovaného byl tedy skutkový stav zjištěn řádně a žalovaný nepřenáší důkazní břemeno na žalobce. Žalobce byl opakovaně upozorňován při kontrole, že vinařská evidence není z jeho strany řádně vedena (dopracování vinařské evidence bylo žalobci uloženo jiným opatřením, než nyní projednávaným, a to ze dne 19. 11. 2010, č. P074-70394/10/D, proti němuž žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 127/2010). V protokolech byl zjištěný stav popsán. Byly uvedeny rovněž předpisy, které byly porušeny. Audit, na který žalobce odkazoval, se pouze okrajově zabýval oblastí výsledovatelnosti – traceability (systém co nejrychlejšího zjištění původu potraviny), který byl prověřen u namátkově vybraného vína. Výsledky auditu se žádným způsobem nevztahovaly k vínům odrůdovým a jakostním odrůdovým, u kterých byl zjištěn neznámý původ, ač byly deklarované jako pocházející z České republiky.

Ani shora uvedené námitky soud neshledal důvodnými. Dle názoru soudu jsou v opatření náležitě označeni účastníci řízení, ve výrocih je dostatečně podáno řešení otázky, která je předmětem řízení, s odkazem na ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, a je zde stanovena lhůta. V tomto směru jsou tedy výroky dostatečně konkrétní, a tedy přezkoumatelné. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že výrok o vyloučení odkladného účinku je nutno uvést ve výroku pouze v případě, že byl vyloučen rozhodnutím správního orgánu dle § 85 odst. 2 správního řádu, což vyplývá přímo ze znění ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. V předmětné věci je však odkladný účinek vyloučen dle § 5 odst. 3 zákona o inspekci. Je tedy postačující, pokud je poučení o absenci odkladného účinku uvedeno v závěrečném poučení. K porušení § 68 odst. 2 správního řádu tedy dle názoru soudu nedošlo.

Vzhledem k ust. § 110 odst. 4 s. ř. s., kdy je krajský soud v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v jeho zrušovacím rozsudku (tj. rozsudku ze dne 30. 1. 2013, č. j. 3 As 55/2012-43), neshledal krajský soud, plně respektujíc závazný právní názor nadřízeného soudu, ani další žalobní námitky za důvodné. V souladu s tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu vypořádal krajský soud i tyto ostatní žalobní námitky.

Ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu dospěl krajský soud k závěru, že ačkoliv žalovaný v posuzovaném opatření neuvedl veškeré skutečnosti zaznamenané v jednotlivých protokolech o kontrole, bylo z jeho odůvodnění zřejmé, že pro vydání zákazu uvádění specifikovaných vín do oběhu bylo rozhodující zjištění, že žalobce nakoupil od společnosti BJ Vitis, s. r. o., hrozny neznámého původu (protokol ze dne 11. 10. 2010, č. P066-70394/10). Ty následně byly smíseny s hrozny známého původu. Výrobce uvedených vín tak sice byla kontrolovaná osoba, ale víno bylo vyrobeno z hroznů neznámého původu. Uváděním do oběhu vín, u nichž bylo zjištěno, že jejich původ deklarovaný na etiketě žalobcem neodpovídá skutečnosti, došlo k uvedení spotřebitelů v omyl. V odůvodnění opatření žalovaný dále podrobně vymezil veškerá ustanovení právních předpisů aplikovaná v projednávané věci, včetně odkazu na relevantní předpisy ES. Rovněž se vypořádal s námitkami žalobce vznesenými při seznámení s protokolem č. P073-70394/10.

Krajský soud proto uzavřel, že žalovaný ve vydaném opatření náležitě objasnil, na základě jakých důvodů bylo žalobci uloženo odstranění zjištěných nedostatků. Požadavky vyplývající z ustanovení § 68 správního řádu tak byly v odůvodnění posuzovaného opatření naplněny.

Pro úplnost krajský soud v této souvislosti připomíná (stejně jako NSS ve zrušovacím rozsudku) dosavadní judikaturu, vztahující se k náležitostem „opatření“, konkrétně že „v rozsudku ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 33/2010-99, publ. pod č. 2323/2011 Sb. NSS, je podle zákona o inspekci inspektor oprávněn ukládat opatření k odstranění zjištěných nedostatků, avšak jeho náležitosti tento zákon neupravuje. V § 5 odst. 2 pouze stanoví, že opatření oznámí inspektor kontrolované osobě a neprodleně o něm učiní písemný záznam. V případě uložení opatření k zajištění uvede v písemném záznamu též důvod zajištění, popis zajištěných zemědělských výrobků, potravin anebo tabákových výrobků a jejich množství. Z citovaného ustanovení tedy pouze vyplývá, že o opatření se musí učinit písemný záznam a že má mít určité obsahové náležitosti. Aniž by v první větě citovaného ustanovení bylo cokoliv uvedeno o obsahových náležitostech opatření, ve druhé větě se hovoří o tom, že v případě opatření k zajištění se „uvede též“, z čehož lze dovodit, že nad rámec obvyklých náležitostí opatření je v případě opatření k zajištění nutné uvést ještě náležitosti další. Přes uvedené je podstatné, že zákon o inspekci nevymezuje obsahové náležitosti opatření, nestanoví ani, že nemá mít náležitosti žádné či že opatření obsahuje pouze výrok. Citovaný zákon současně nevylučuje použití správního řádu, ale neobsahuje ani ustanovení, které na použití správního řádu odkazuje. Náležitosti opatření, které bylo uloženo v průběhu kontroly, nestanoví ani zákon o státní kontrole. Z těchto důvodů je nutné aplikovat § 180 odst. 1 správního řádu, podle kterého tam, kde se podle dosavadních právních předpisů postupuje ve správním řízení tak, že správní orgány vydávají rozhodnutí, aniž tyto předpisy řízení v celém rozsahu upravují, postupují v otázkách, jejichž řešení je nezbytné, podle tohoto zákona, včetně části druhé.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zdůraznil, že opatření je nutné považovat za rozhodnutí, tj. úkon správního orgánu, jímž se v určité věci zakládají povinnosti jmenovitě určené osobě. Obsah a forma rozhodnutí je upravena v § 67 správního řádu a náležitosti rozhodnutí v § 68 a § 69 citovaného zákona. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku dále konstatoval, že pokud by opatření neobsahovalo řádné odůvodnění, tj. uvedení důvodů svého výroku nebo výroků, podkladů pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí, ztratilo by řízení o námitkách zcela svůj smysl. Kontrolovaná osoba by nebyla schopna k ochraně svých práv proti nevysloveným závěrům správního orgánu konkrétním způsobem formulovat své námitky. Nelze akceptovat, aby se kontrolovaná osoba o skutečnostech, které měly být již v opatření, dozvěděla teprve z rozhodnutí o námitkách. Takový postup by byl v rozporu se zásadou dvojinstančnosti a řízením o námitkách by se tak v podstatě stalo řízení soudní, neboť teprve v žalobě proti rozhodnutí o námitkách by kontrolovaná osoba mohla relevantním způsobem zpochybňovat zákonnost postupu správních orgánů“.

Ohledně závěru o tom, zda ke dni 19. 11. 2010 bylo možné konstatovat, že deklarovaný původ vín neodpovídal skutečnosti, uvážil krajský soud ve shodě s Nejvyšším správním soudem takto: Jak zdůraznil žalovaný v rozhodnutí o námitkách, byl zjištěn skutkový stav podrobně popsán ve všech uvedených protokolech o kontrole. V protokolech o kontrole č. P066-70394/10 ze dne 11. 10. 2010 a č. P073-70394/10 ze dne 10. 11. 2010 byl žalobce seznámen s výsledky kontrol u pěstitelů a výrobců vína, kteří prokazatelně vypěstovali, popř. zpracovali hrozny z vinic, jejichž registrační čísla byla uvedena na dodacích listech společnosti BJ Vitis, s. r. o., které blíže specifikovaly původ hroznů. Soud přisvědčil závěru žalovaného, uvedenému v rozhodnutí o námitkách, že pokud hrozny z vinic konkrétního registračního čísla zpracoval přímo pěstitel nebo výrobce vína, který dané hrozny od pěstitele nakoupil, nebylo možné, aby stejné hrozny prodala žalobci i společnost BJ Vitis, s. r. o. Tyto hrozny nakoupené v roce 2009 od společnosti BJ Vitis, s. r. o., byly tudíž hrozny neznámého původu. Soud má tedy za to, že závěr, že je víno vyrobeno z hroznů neznámého původu nebo že původ deklarovaný na etiketě vína neodpovídá skutečnosti, byl podložen odpovídajícím rozsahem dokazování v rámci kontrolních zjištění. Žalovaný jej v době vydání opatření přijal oprávněně již z toho důvodu, že sám žalobce pro důkaz opaku neudělal nic, ačkoliv byl opakovaně upozorněn na nedostatky vedení evidence a bylo mu v tomto směru uloženo opatření k nápravě. Zároveň je třeba připomenout, že nikde nebylo prokázáno, že by žalobce doplnění evidence nebyl schopen. Možnost doplnit evidenci použitých hroznů není v žádném rozporu s povinnostmi žalobce obsaženými ve zkoumaném opatření. Ve skutečnosti je tomu naopak, neboť právě doplněním evidence lze naplnit smysl ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 146/2002 Sb. (*Inspektor povolí obnovení výroby zemědělských výrobků, potravin nebo tabákových výrobků nebo jejich uvádění do oběhu nebo použití surovin k jejich výrobě anebo používání obalů nebo vadných přístrojů nebo zařízení, které byly zakázány podle odstavce 1 písm. a), pokud byl závadný stav odstraněn; souhlas musí být vydán neprodleně, nejpozději však do 30 dnů ode dne oznámení odstranění závadného stavu*).

Námítky vznesené proti odůvodnění předmětného opatření ze dne 19. 11. 2010 tedy nebyly podle soudu důvodné. Soud neshledal výrok opatření o zákazu uvádět do oběhu blíže specifikovaná vína za nepřezkoumatelný, odůvodnění tohoto závěru v opatření, resp. rozhodnutí o námitkách, neabsentovalo.

Ohledně námítky, týkající se požadavku na zrušení opatření pro absenci jeho odůvodnění, může zdejší soud, vzhledem k výše uvedenému, podat již jen hypotetický rozbor pro osud žaloby bezvýznamný z toho důvodu, že na absenci odůvodnění správního rozhodnutí nelze v této věci usuzovat. V souladu i se závěry NSS je při absenci odůvodnění rozhodnutí, tam kde je ho zapotřebí, vždy nutné takové rozhodnutí zrušit pro jeho nepřezkoumatelnost. Obecně je třeba vycházet z toho, že vázanost vysloveným právním názorem (soudu) má místo jen tehdy, je-li v době nového rozhodování skutkový stav stejný, jako v době, kdy rozhodoval soud, který závazný právní názor vyslovil. Jestliže v dalším průběhu řízení po zrušení původního rozhodnutí došlo ke skutkovým zjištěním, která změnila poznatky o skutkovém stavu natolik, že na zjištěný skutkový základ věci není aplikace právního názoru soudu možná, není již tímto právním názorem správní orgán vázán (k tomu srovnej rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 Cdo 7/94, dostupný v Soudních rozhodnutích č. 3/1995). I kdyby bylo v nyní posuzované věci třeba doplňovat důkazní řízení, nic by nebránilo, ani zmíněný závěr krajského soudu, aby žalovaný za podmínek předvídaných právě v ustanovení § 90 odst. 1 správního řádu, napadené rozhodnutí nejen zrušil, ale případně i změnil, například kdyby se změnila skutková situace potud, že žalobce by doplnil evidenční záznamy ve smyslu citovaných norem evropského nebo národního práva. V tomto smyslu byl odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 33/2010 - 99, správný.

Podle krajského soudu tedy žalovaný nepochybil, když předmětné opatření na základě podaných námitek nezrušil pro absenci řádného odůvodnění, neboť nešlo o rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Krajský soud závěrem zdůrazňuje, že Nejvyšší správní soud vyslovil ve vztahu k obdobné věci (vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 A 127/2010), o níž rozhodl rozsudkem ze dne 22. 11. 2012, č. j. 3 As 50/2012-44, následující závaznou právní větu: *„Klamání konečného spotřebitele je třeba vnímat v jeho materiálním smyslu záměny představy (zde o původu vína) a nikoliv jen jako porušení formálně zakotvených povinností. Pokud by formalizované povinnosti (označovat původ vína – hrozňů) ze zákona nebo jiného právního předpisu národní provenience nevyplývaly, je třeba je vždy dovodit ze smyslu i znění uvedených ustanovení evropského práva. Tak lze účinně přispět k zachování a ochraně dědictví „zvláštních vlastností souvisejících se zeměpisným původem vína“.“*

Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námítky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo jakékoliv vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů soudního řízení před Krajským soudem v Brně i před Nejvyšším správním soudem v rámci řízení o kasační stížnosti vychází z ust. § 60 odst. 1 a

§110 odst. 3 s.ř.s., podle něhož má právo na náhradu nákladů řízení důvodně vynaložených plně úspěšný účastník proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v dalším rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení, náhrada nákladů řízení příslušela, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (k dotazu soudu ani jakékoliv nepožadoval), a proto mu jejich náhradu soud nepřiznal. Totéž se týkalo i nákladů řízení o kasační stížnosti, kdy žalovaný byl i v této fázi soudního řízení úspěšný (jeho kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vyhověl), a tedy by mu příslušela jejich náhrada. Jelikož žalovanému nevznikly ani v této fázi řízení žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti (k dotazu soudu žádné nepožadoval), soud mu nepřiznal jejich náhradu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 19. března 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu